

volgenden morgen reed ik na het ontbijt naar Flower Deanstraat, Spielfields, waar zij woonde.

Ik vond haar alleen, en in denzelfden gemoedstoestand. Oogenblikkelijk dwong ik haar, met mij in het rijtuig naar hare moeder te gaan, die ik aanbod eerst te bezoeken, en op haar bezoek voor te bereiden. Na veel aarzeling stemde zij hierin toe, eenige regels achterlatende om hare gezellin haar vertrek te melden. Onderweg deed zij niets dan weenen, behalve als haar uitpuddende hoest hare arme uitgeerde gestalte folterde. Onophoudelijk sprak ik over Christus en zijn dierbaar bloed.

Ik deed het rijtuig ophouden aan den hoek der straat, waar hare moeder woonde, en liet het meisje in het rijtuig, terwijl ik met mijne barmhartige boodschap der liefde vooruitging. Het was een arm huisje met vier vertrekken, waarvan de moeder er een beneden bewoonde. Ik klopte aan, en werd uitgenoodigd binnen te komen, en nu vond ik eene vrouw, die mij den indruk gaf, eenen vasten, beslist wil te hebben, wier gelaatstrekken diepe sporen droegen van leed, zorg en hartstogt, terwijl haar sneeuw wit hoofd medewerkte om een geheel te vormen van iemand, die duidelijk toonde diep gedeeld te hebben in de teleurstellingen en het leed der wereld.

Ik zeide: „goeden morgen.”

Zij vroeg mij naar de reden mijner komst. Ik zeide, dat ik was gekomen om met haar over eene belangrijke zaak te spreken. Ik vroeg verloop om te gaan zitten, en begon voorzigtig met mijn onderwerp.

Eerst vroeg ik: „Of zij eenige kinderen in leven had.”

„Neen,” antwoordde zij hartstogtelijk, „allen zijn reeds lang dood.”

Digt bij haar komende, en zachtkens hare hand aanrakende, zeide ik: „Moeder, zoudt gij haar dood wenschen?”

„Wat meent gij?” zeide zij. „Van wie spreekt gij?”

„Van wie anders dan van uwe arme dochter Lize, die er naar smacht hare moeder nog eens te zien.”

„Ik heb geene dochter,” antwoordde zij hartstogtelijk. „Lize is sedert jaren dood voor mij. Zij heeft haar moeders hart gebroken, haar vaders naam onteerd, en de vloek eener moeder...”

Ik maakte een einde aan deze vreeselijke woorden. „Bespaar haar uwe harde woorden,” zeide ik, „kan zij erger zijn dan zij is? Zij is stervende, en zal hare eigene moeder haar hare vergeving weigeren, waar God vergeeft?”

Nooit zal ik den onuitsprekelijken angstigen blik op dat gelaat vergeten, toen zij zwaar zuchtende zeide: „Lize stervende! Mijn arm kind! O God! het is te hard!”

Ik wachtte rustig de uitwerking van hare gemoedsaandoeningen af. Toen sprong zij op. „Brenge mij tot haar, mijnheer! O waar is zij?”

„Wees kalm,” zeide ik, „zij is zeer nabij, en als gij het wenscht, zal zij in een oogenblik hier zijn; maar herinner u, zij is ziek, en sterke aandoeningen zouden haar kwaad kunnen doen.”

„O, brenge haar tot mij! God zegene u! God zegene u!”

Ik ging de deur uit, en keerde spoedig terug met het weenende en berouwhebbende meisje, die ik aan de deur bragt, en vervolgens ging ik weg.

Na verloop van een uur kwam ik terug, om haar rustig in haars moeders bed slapende te vinden, terwijl de laatste over haar heengebogen was, en iedere beweging en ademhaling van haar kind gadesloeg. Ik ging eenige weken voort met haar te verzorgen en te bezoeken, en weldra had ik de onuitsprekelijke vreugde om moeder en dochter aan de voeten van Jezus te brengen.

Ik werd ziek. Gedurende vier vermoeijende maanden streed ik met eene slechte gezondheid, en nadat ik door God genadig hersteld was, bezocht ik weder mijne beschermeling, maar alleen vroeg genoeg om haar stoffelijk overschot naar hare nabijgelegene rustplaats te volgen, waar zij eene overwinnende oproeping van den Verlosser afwacht. Verleden week werd dat graf weder geopend, om de arme moeder op te nemen, die in het geloof in Christus gestorven, en in dood en leven met haar door het bloed gewassen kind hereenigd was.

Hoe helder schittert dit tafereel, als het licht der eeuwige Zon voor altijd de schaduwen verdrijft van dien achtergrond, met zonde en leed overdekt, waar de satan bijna de overwinning had behaald. „Gode zij dank, die ons de overwinning geeft.”

2. ZONS-OPGANG.

T. H. was een eerlijke, matige en arbeidzame schoenmaker, een liefhebbend huisvader, die zijne vrouw zoo liefhad, als men dit niet dikwijls aantreft, bij hen die vele jaren te zamen leefden, en voor een

eenvoudig bestaan in de laagste standen sloofden. Zeven kinderen waren hun geschonken, en allen leerden reeds vroeg wat hard werken en voortdurende armoede is. Na eene bedroevende ziekte, die door de liefde van haren man en hare kinderen verzacht werd, stierf de arme vrouw.

Onder dien slag gebukt en om niet van gebrek om te komen, was T. H. verplicht werk te zoeken, terwijl het lijk zijner vrouw nog in huis lag. Toen hij gereed stond den winkel van den koopman, voor wien hij werkte, te verlaten, stond hij stil, en wierp met eenen diepen zucht de schoenen neder, zeggende: „Ik kan niet meer werken, mijnheer; ik moet weggaan.”

Te huis komende, wierp hij zich met eene luide klagt op het ligchaam van zijne beminde vrouw. De bureu trachtten vriendelijk hem er van af te brengen. In weinige uren was hij dood! de dochter sprak van „hartziekte.” Wij, die de geschiedenis kenden, dachten aan „een gebroken hart.”

Wat moest men met de weezen doen? „Naar het gemeente-bestuur,” zeiden eenigen; doch een christelijk barmhartig man antwoordde: „Neen, zij zullen de mijne zijn,” en zoo werd voor allen gezorgd; de kleine Thomas H. de tweede zoon, werd aan onze zorg toevertrouwd. Hij kwam binnen met oogen nog nat van zijne diepe, kinderlijke droefheid. Wij droogden deze tranen af, en al konden wij die ook niet geheel verdrijven, zoo beproefden wij toch te deelen in de bijna ontroostbare droefheid van zijn jeugdig hart.

„Nu heb ik geen vader meer,” klaagde hij.

„Ach ja, mijn arme jongen, gij hebt eenen goeden, liefhebbenden Vader, die nooit sterft,” en zijn verwonderde blik werd verhelderd, toen wij eenvoudig spraken over den Vader der vaderloozen. Nu werd hij kalm, wij kusten hem en hij sloeg zijnen arm om onzen hals, en zeide: „Ik heb u lief,” daarop viel hij uitgeput van vermoeijenis in slaap.

Na een verfrisschend bad werden hem heldere kleederen aangedaan, en begon Tommy met ijver te werken, overtuigd dat niettegenstaande dit alles, hij toch niet geheel alleen in de wereld was, en zij steeds nabij waren, die voor hem zorgden en hem innig liefhadden.

Waarde lezers, nu hebben wij vijftig arme jongens in ons Te Huis; ieder hunner heeft eene treurige geschiedenis achter zich, maar naar wij gelooven, ook eene hoopvolle en christelijke toekomst.

Vraagt gij of wij ooit wankelen, of moedeloos worden, dan antwoorden wij: „O, ja,” dikwijls; maar daar is een liefelijke tekst, die altijd bestraft en ons ook bemoedigt, juist als de beurs het ledigst en het geloof het laagst gezonken is. Deze tekst luidt: „Wie dient ooit in den krijg op eigene bezolding?” En: „Indien het werk uit God is, zoo kan dat niet gebroken worden.” Alzoo wachten wij op Hem.

Nu smeeken wij Hem, alle onze zeven-en-negentig bedden te vullen met arme jongens, die zonder thuiskomen zijn en gehaald worden uit de riolen en vuile stegen van deze groote stad, ten einde wij ze in geloof en gebed voor Christus in den hemel mogen opvoeden. Heere, schenk ons de genade en de magt, om onophoudelijk alleen voor Jezus te leven en te werken.

T. J. BARNARDO.

Te Huis voor arbeidende jongens.

W

DE WATERPLENGING.

Geen beeld is er, bij de Oosterlingen meer gezocht en geliefd, om allerlei soort van overvloed en zegen af te schetsen, dan levend bronwater. De reden daarvan is niet ver te zoeken. Terwijl de aard der heete luchtstreek de behoefte aan water verdubbelt, brengt de gesteldheid des lands mede, dat het er schaarscher dan elders gevonden wordt. Maar welk eene weldaad is dan niet eene bron van levend en altijd wellend water, dat uit eene nooit opgedroogde ader dien kostelijksten der schatten in milden en bijna onuitsprekelijken overvloed opgeeft. Van daar, dat ook in de Bijbelsche Schriften niets gewoner is, dan allerlei, zoowel aardsche, als vooral geestelijke en hemelsche zegeningen, onder dit beeld afgemaald te zien. Eene schoone proeve daarvan hebben wij in den tekst, waar Jezus van eene treffende aanleiding gebruikt maakt, om de gaven van den door Hem beloofden Geest onder deze gelijkenis voor te stellen en aan te prijzen.

De tekst verplaatst ons naar Jeruzalem, op het Loofhuttenfeest, en wel op den laatsten, den grooten dag, waarmede het besloten werd.

Het zal dus noodig zijn, u de plegtigheden, waarmede die dag werd gevierd, in eenige trekken te vertegenwoordigen.

De oorsprong van het Loofhuttenfeest is bekend. Het was ingesteld ter gedachtenis van Israëls zwerfend tentenleven in de woestijn. Geen ander der drie groote feesten, die jaarlijks te Jeruzalem gevierd werden, had zulk een schilderachtig en vrolijk aanzien. Het gansche volk, dat zich alsdan in de heilige stad bijeen bevond, woonde acht dagen lang, in ligt opgeslagen loovertenten, van buiten met allerlei bloemen en vruchten, van binnen met kostbaar huisraad, en des avonds met brandende lampen versierd. Wat de vreugde van dit feest verhoogde, was de omstandigheid, dat het juist in den tijd viel, wanneer de inzameling der druiven en boomvruchten volbragt was, waardoor het tevens strekte om het einde van den ooft- en wijnoogst godsdienstig te vieren. Behalve de overige plegtigheden, werd alsdan ook de nieuwe most in het heiligdom gebragt, en als dankoffer voor Gods aangezigt geplengd.

Met dit gebruik evenwel, dat door de mozaïsche wet was voorgeschreven, had men in later tijd eene nieuwe plegtigheid verenigd, die de waterplenging genaamd werd. En daar het bepaaldelijk dit gedeelte van het feest is, waarop de tekst betrekking heeft, willen wij daarvan iets meer zeggen.

Verplaatst u dan met uwe verbeelding in den tempel te Jeruzalem. De zeven eerste dagen van het feest zijn voorbijgegaan. De achtste, de laatste, de zoogenaamde groote dag, waarop de waterplenging het feest besluiten moet, is aangebroken. Het morgenoffer heeft het volk in het heiligdom vergaderd. Honderdduizenden van bedevaartgangers verdringen zich in de voorhoven en galerijen. Het feest wordt geopend met den state lijken omgang rondom het brandofferaltaar, die de kenmerkende plegtigheid van dit feest uitmaakt, en daarom op iederen dag van de feestviering herhaald moet worden. Deze omgang schildert in eene zinnebeeldige handeling den togt van Israel door de woestijn. Op het aanheffen van het Hozanna, stellen de aanzienlijksten des volks, die de feestviering vormen, zich in beweging. In de eene hand dragen zij een bundel van palm- en mirtenstruiken, in de andere een van vruchtdragende oranjetakken, en daardoor de gaven van den oogst af te beelden. Aldus trekken zij tot zeven malen toe het altaar om, onder het zingen van den honderdachtenden psalm, waarbij zij telkens, ten teeken van vreugde en jubel, met hunne looverbundels door de lucht zwieren. Na het eindigen van dezen optogt, begint het eigenlijk feest van den dag, de plegtigheden des waterscheppens. Acht priesters, waarvan één in eene gouden kan den wijn draagt, die ten dankoffer geplengd moet worden, plaatsen zich bij het altaar. Intusschen begeeft zich een ander priester met een gouden kruik naar de bron van Siloa, aan den zuidoostelijken voet van den tempelberg gelegen, om haar met water uit dezen heiligen stroom te vullen. De muziek-instrumenten geven het teeken, dat deze plegtigheid gelukkig is volbragt. Op hetzelfde oogenblik opent de Waterpoort hare deuren, en komt de priester met de gevulde waterkruik binnen. In den voorhof en bij het brandofferaltaar gekomen, treedt hem een ander priester te gemoet, waarop zij elkander zingende toeroepen: „Juchende scheppen wij water uit de bron des heils!” waarbij zij op nieuw de loovertwijgen zwaaijen. De priester, die den eersten te gemoet gegaan is, neemt uit diens hand de waterkruik over, en vermengt het geschepte bronnat met den offerwijn. Nu heeft het offer plaats. Het gewijde vocht wordt deels op het altaar uitgestort, deels aan den voet er van geplengd. — Treffend is de beteekenis dezer zinnebeeldige handeling. Vooreerst dient zij tot gedachtenis van de wonderdadige drenking des volks in de woestijn. Ten andere heeft zij ten doel, als dankoffer voor den geschonken regen te strekken, en tevens, tegen den aanstaanden zaaitijd nieuwen regen af te smeeken. Maar hare hoogste beteekenis ligt, even als bij de overige plegtigheden van de godsdienst der Belofte, in haren geestelijken zin: in de daardoor uitgedrukte begeerte des volks, naar de uitstorting van de gaven des Heiligen Geestes, hun door Jehova beloofd. Intusschen is, onder het plegtig zwijgen des volks, het wateroffer volbragt. De muziek valt weder in, en geeft het teeken tot het losbarsten der vreugde. Trompetten en schalmeijen klinken; de liederen der Leviten ruïschen; palmen en meijen zwieren; het volk juicht en jubelt; het geheel levert een tafereel van feestvreugde op, waarvan men in Israel te regt zeggen mogt: wie de vreugde des waterscheppens niet gezien heeft, die heeft geene vreugde gezien!

Verbeeldt u nu deze vreugde, tot haar toppunt gerezen: het wateroffer is gebragt; het trompetgeschal geeft het sein; de algemeene geestdrift breekt los; de zuilen van het heiligdom dreunen van gejuich, dat den tempel doordavert; het gejubel van honderdduizende monden rijst als één enkel Hallel omhoog. — Maar wat is dit? Welk eene stem klinkt daar op eens, zoodra het gejuich der menigte begint te verflaauwen,

boven den nagalm van den feestjubel uit? Men ziet op, men zwijgt, men wenkt, men luistert!... Een man nabij het altaar, in het midden van het vergaderde volk staande, verheft aldaar zijne stem, en roept op eenen toon vol majesteit, die tot de harten doordringt uit: Zoo iemand dorst, hij kome tot Mij en drinke. Die in Mij gelooft, gelijkerwijs de Schrift zegt, stroomen des levenden waters zullen uit zijnen buik vloeijen.

Welk eene uitspraak!

Zeker niets gemakkelijker, dan de beteekenis en bedoeling dezer woorden te vatten. De godsdienstige handeling, die juist heeft plaats gehad, is er de beste verklaring van. Ieder kent immers de beduidenis des wateroffers, en zijn verband met de beloften der Schrift omtrent de aanstaande uitstorting des Heiligen Geestes. Welk godvruchtig Israeliet is er, wien daarbij niet de heerlijke toezegging van Jesaja voor den geest staat: „Gij zult water scheppen met vreugde uit de fonteynen des heils! Ik zal water gieten op den dorstige en stroomen op het drooge. Ik zal mijnen Geest op uw nakroost gieten, en mijn zegen op uwe nakomelingen.” Zoo is dan wel niets duidelijker en eenvoudiger, dan de zin der uitgesproken woorden. Kennelijk kondigt Hij, die ze uitspreekt, zich als hun Vervuller aan. Wat Jesaja beloofd heeft, wil Hij schenken. Iemand, die behoefte en begeerte naar de gaven des Geestes gevoelt, heeft alleen tot Hem te komen, om die behoefte voldaan te zien! Zoo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke! Ja, wat meer is, Hij belooft niet alleen eene voorbijgaande vervulling dier behoefte; neen, Hij verzekert tevens, dat de gave, door Hem te schenken, blijvende en steeds genoegzaam zijn zal. Hij verklaart het uitdrukkelijk, de gave, door Hem verleend, zal in de geloovigen, op hare beurt, eene levende en altijd vloeiende bron worden, die geen toevoer van buiten behoeft, maar zich zelve voorziet en voedt. Even mild en overvloedig als Siloas bronwater uit den buik der gouden kruik vliet, zullen de gaven des Heiligen Geestes het gemoed des geloovigen vervullen, en, van hem uitstroomende, zich ook aan anderen mededeelen. Die in Mij gelooft, stroomen des levenden waters zullen uit zijn binnenste vloeijen! De zin der hier vermelde uitspraak is dus blijkbaar genoeg. Het is als zeide de Spreker: Wat de vreugde des waterscheppens zinnebeeldig belooft, dat kom Ik in de waarheid en wezenlijkheid vervullen. Blijft dus niet meer aan het beeld hangen, maar ziet op Mij. Gevoelt gij ware behoefte en begeerte naar de beloofde gaven des Heiligen Geestes, Ik ben het die u haar schenken zal!

J. P. H.

CHRISTELIJKE GEDACHTEN.

Zijt standvastig, onbewegelijk, gelijk een passer, die met den eenen voet onbewegelijk blijft vaststaan in het middenpunt, het geloof in Christus en zijne leer, en met den anderen den cirkel trekt en rondgaat in de wegen des Heeren.

Wanneer het zegellak heet en vloeibaar is, moet men er het zegel in drukken; daarom, o ouders! drukt het beeld van Christus in het jeugdige hart uwer kinderen.

Iemand klaagde tegen Rowland Hill, dat God zijne gebeden niet verhoorde.

„Ga naar uwe woning,” was het antwoord, en bid: „Vader verheerlijk uw naam. — God geeft niet om uwentwil — alles om zijns naamswil.”

„Waar is de hel?” vroeg een spotter aan iemand. „Overal waar de hemel niet is,” was het antwoord.

Rust is geen stilstand maar „volheid van leven;” toen Chaos — Kosmos (schoonheid en orde) was geworden — toen rustte God.